

דף נ.

עין משפט א.

אור"ח סימן רנט פעיף א

עיין לעיל דף מט. עין משפט אות ה

עין משפט ב.ג.

אור"ח סימן שח פעיף ב

כג. ענפים של דקל שקצצן לשריפה **ז** מוקצים הם ואסור לטלטלן **ק**, אבל ישב עליהן מעט זמן מבעוד יום, מותר לישב עליהם **ר** בשבת, וכ"ש אם קשרן לישב עליהם, או חשב **ש** עליהם מבעוד יום לשבת עליהם אפי' רק ביום חול.

עין משפט ד.

אור"ח סימן שח פעיף כד

כז. פשתן סרוק **ת** וכן צמר או צמר גפן שנותנים על המכה, אם חשב עליהם מבעוד יום לתת אותם על המכה או טבל אותם בשמן שגלה דעתו שלצורך המכה עומדים אין בהם משום מוקצה, ומשום רפואה ג"כ אין בהם שאינו אלא כמלבוש שלא יסרטו בגדיו במכה. וי"א דלא מספיק מחשבה בלבד.

אור"ח סימן שא פעיף נ

נג. יוצאין בפשתן סרוק וצמר מנופץ שבראשי בעלי החטטין היינו בעלי נגעים ובלבד שצבען וכרכן, או שיצא בהם שעה אחת מבעו"י.

צ. אבל בסתמא לא נאסרו כיון שיש שקוצצין אותם לשיבה, מ"א ס"ק ט"ל.

ק. היינו טלטול ממש, אבל לישב עליהן כשאינן מזיזין ממקומן מותר, כ"כ המאירי, ואפי' שזיזין ע"י ישיבתו מצדד המ"א בס"ק מ"א להקל משום טלטול מן הצד ולא בידיים, מ"ב אות פ"ט.

ר. אפי' לטלטלם כדי לישב עליהם מותר שהרי יחדן.

ש. אע"ג דהזמנה לאו מילתא היא שאני כאן כיון שהאיסור משום מוקצה, ובחשב עליה גילה דעתו שלא מקצה אותה מדעתו. פרישה אות כ"א.

ת. שבת נ' בכרייתא, וצריך בצמר גפן גם שחתך אותם לחתיכות מלפני שבת.

עין משפט ה.ו. או"ח סימן שא פעיף לה

זח. מא. היוצא בשבת בטלית שאינה מצויצת כהלכתה חייב א, משום שאותם החוטים חשובים הם אצלו ודעתו עליהם עד שישלימם ויעשה אותה לציצית.

אם הטלית מצויצת כהלכתה רק שאין בה תכלת מותר לצאת בה ב.

או"ח סימן תצה פעיף יז

זח. כא. מכניס אדם מלא קופתו לבית בסתם ג ועושה בו כל צורכו, ולא אומרים שהוא בטל אגב קרקע הבית ד, והוא שייחד לו קרן זוית.

עין משפט ז. או"ח סימן שכג פעיף ט

זח. ט. מותר לשפשף הכלים בכל דבר ה, חוץ מכלי כסף בדבר שממחק הכסף.

דף נ:

עין משפט ב.ג. או"ח סימן שכו פעיף ט

זח. יב. מותר לרחוץ פניו ידיו ורגליו בברייתם שאינם משיירים שער. ואם מעורבים עם דברים המשיירים צריך שלא יהיה הרוב ז בדבר המשיר.

א. כיון דדרך לילך כך הוי דרך הוצאה בכך, וחייב כיון דהציציות הם חשובים ואינם בטלים לגבי הבגד, כה"ח אות רכ"ג.

ב. דקיי"ל תכלת אינו מעכב את הלבן. ואם אין בה ציציות כלל מותר לצאת בה מצד איסור שבת כי זה מלבוש הגם שלא טוב עושה ללכת בלא ציצית. כה"ח אות רכ"ה.

ג. ואם הכינו לדבר ודאי כגון לכסות בו דם שחיטה, מותר גם לכסות בו דבר ספק שדעתו גם על כך, כ"כ בשער הציון באות ק"ט.

ד. אבל בקרקע מרוצפת או רצפת נסרים אינו בטל לגביהם. כה"ח אות ק"נ.

ה. אפי' בנתר וחול.

ו. אכל ראשו אסור כיון דזה הוי פסיק רישיה שנושרות השערות יותר מהר, ב"ח, ואפי' ברוב חומר שאינו משיר השער אסור, כה"ח אות ל"ו.

ז. ובמחצה על מחצה מותר. שם אות ל"ז. ואפי' אין ודאות שזה משיר שער אלא קרוב שמשיר השער אסור. ודלא כהמ"א שהוסיף "ודאי" שמשיר שער. כה"ח אות ל"ח.

אור"ח סימן קעא פעיף א

עין משפט ד.

- א. אין מניחין בשר חי על הפת^ח, ואין מעבירין עליו כוס מלא, ואין סומכין בו קערה המלאה בדבר שאם יפול ממנו על הפת תמאס^ט.
- ב. אין נוטלין ידים ביין בין חי בין מזוג אפי' נטילה שאינה צורך אכילה.
- ג. אין זורקין פת^י ולא אוכלים הנמאסים ע"י זריקה, אבל אגוזים ורמונים מותר^כ.

אור"ח סימן רנט פעיף ג

עין משפט הו.

- ד. הטומן בקופה מלאה מגיזי צמר שאסור לטלטלם והוציא הקדירה משם בשבת, כל זמן שלא נתקלקלה הגומא יכול להחזירה למקום,

- ה. אבל לרפואה מותר אפי' בדבר שממאס הפת, שם ק"ח ע"ב. וכל דבר שהוא צורך אדם מותר, ע"כ מותר ליטול ידים במשקים אחרים כשאיין לו מים, מ"א ס"ק א'.
- ט. וכן שצריך לזוהר כשנוטל ידיו למים ראשונים או אמצעיים או אחרונים שלא יזלף על הפת, כה"ח אות ד'.
- י. אפי' לא נמאס בכך, משא"כ בשאר אוכלין דוקא אם נמאסים אסור, ב"י, ב"ח, ט"ז ס"ק ב'.
- יש מתירין גם בפת אם אינה נמאסת בזריקה כ"כ הב"י בשם הרשב"א, ודעת מר"ן השו"ע להחמיר, ועיין כה"ח אות ו'.
- כ. כשרואים אוכלים מונחים על הארץ אסור ללכת ולהניחם אלא צריך להגביהם אם לא שיש חשש כשפים כגון ככר שלם, מעירובין ס"ד, מ"א. ואין ליתן שום מאכל מהשלחן לבהמה חיה ועוף הטמאים, אבל לטהורים אם אין לו מה להאכילם מותר לתת להם פת גם הראויה למאכל אדם, כה"ח אות ט'.
- כא. צריך לזוהר מלהניח אוכלים או משקים תחת השלחן דנכנסים שם החיצונים, ואין להקפיד אלא על שלחן שאכלו עליו פת בשעה שאוכלים עליו. אבל בשלחן אחרת אין חשש. ובדיעבד אם עבר והניח תחת השלחן גם כשאוכלים עליו פת לא נאסר דאין שם טומאה כ"כ חזקה כמו בתחת המטה ואינו אלא זהירות בעלמא, כה"ח אות ז'.
- לב. לחתוך זיתים לחתיכות קטנות כדי למתקם ולאוכלם שרי, אבל כדי לרחוץ בהם ידיו אסור, שם אות ח'.
- כב. ודווקא בקליפתן ובימות החמה אבל בימות הגשמים אפי' בקליפתן אסור, כה"ח אות י"ב.
- כג. הקונה פירות מנכרים לפני שאוכלם יש לו להדיחם או לקלפם דפעמים אוחזים אותם בידים מלוכלכות בדבר איסור כגון חלב וכדומה, שם אות י"ד.

אבל אם נתקלקלה הגומא לא יחזירנה ^ל.
 ואפי' לכתחלה יכול להוציאה על דעת להחזירה אם לא תתקלקל, ולא
 חוששין ^מ שמא יחזיר גם בנתקלקלה הגומא.

ג. ה. י"א אפי' טמן בדבר שמותר לטלטל אם נתקלקלה הגומא אסור
 להחזיר ^י דנמצא כמי שטומן בשבת מחדש.

עין משפט ז. או"ח סימן שלו פ"ה ו

ג. ט. ירקות ועשבים ^פ שתחב אותם בעפר מבעוד יום כדי שיהיו לחים,
 מותר לאחוז בעלים ולהוציאן ^ע והוא שלא השרישו ^פ וגם שאינו
 רוצה בהשרשתן אבל אם נתכוון לזריעה אסור להוציאן.

עין משפט ז. או"ח סימן שיר פ"ה א

א. א. אין בנין וסתירה בכלים ^ז, והיינו מה שאינו בנין גמור וסתירה גמורה
 אבל בנין וסתירה שייך אף בכלים, וע"כ חבית שאינה מחזקת

ל. והיינו בצמר העומד לסחורה, ולא יחזירנה לפי שמזיז הגזיזן לכאן ולכאן. וכאן גרע
 מטלטול מן הצד שמותר, והרא"ש כתב שיש גם חשש שיעשה בידו כיון שמפחד שהקדירה
 תשפך. כה"ח אות כ"א.

מ. דאף אם יחזיר אותה לא הוי אלא איסור דרבנן ולא גזרינן גזירה לגזירה.

נ. וזהו דעת הרמב"ם בפי' המשנה ודעה הראשונה היא דעת רש"י והרא"ש, דס"ל
 דעיקר האיסור אינו אלא בשביל טלטול ולא משום הטמנה, ב"י.

ס. וכן שבת נ' ע"ב, ופי' רש"י שם עשב שהוא נאה למראה ולהריח בו וממלאין כד עפר
 ותוחבין אותו בו, וכשהוא רוצה נוטלו ומריח בו ומחזיר אותו למקומו, ומה שמותר
 להחזירו למקומו היינו בלא נסתם הנקב דאם לא כן הו"ל עושה גומא בשבת ואסור. ב"י.
 וה"ה אם תחבן בקרקע ג"כ מותר לקחתם ולהריח בהם ולהחזירם אם הגומא קיימת.

ע. ולא חיישינן שמא העפר יזוז מאליו.

פ. וכן וכן שנתווספו מחמת לחות הקרקע מותר כיון שלא נתכוין לזריעה וגם לא
 השרישו, ב"י.

ו. ולא השרישו היינו שלא נשתהו שם ג' ימים, אבל אם נתכוון לזריעה אפי' לא השרישו
 ואפי' לא נתווספו אסור, כה"ח אות מ"ו.

צ. שבת קכ"ב וכרבא.

ארבעים סאה ^ק שנשברה ודיבק שבריה בזפת יכול לשוברה בשבת ליקח מה שבתוכה דאין זה סתירה גמורה, אבל לא יכוין לעשות בה נקב יפה שיהיה לפתח דא"כ אסור מצד מתקן מנא.

א. ב. אם החבית שלמה אסור לשברה דהוי סתירה גמורה ^ר, אפי' בענין שאינו עושה כלי, ואפי' נקב בעלמא אסור לנקוב בה, וגם להרחיב נקב שבה אסור ^ש.

הגה: ובלבד שיתכוין להרחיב הנקב ^ת.

א. ג. היה סכין תקוע מע"ש בחבית מותר להוציאו ^א ולהכניסו שאינו מתכוין להוסיף.

הגה: ודוקא שהוציאו פעם אחת מבעוד יום, אבל בלי זה הוה ליה פסיק רישיה שעושה פתח ונקב לחבית.

^ק. זו תוספת מדברי הרמ"א דמחמיר ובעינן תרתי לטיבותא אך דעת השו"ע אפי' במחזקת מ' סאה אם דיבק שבריה אין בזה סתירה. כה"ח אות ב'. ולדעת הרמ"א אם מחזקת מ' סאה אפי' דיבק שבריה בזפת אסור לשברה משום סותר אהל.

^ר. ועיין בכה"ח אות ה' דדעת הרמב"ם ועוד להתיר ובלבד שלא יעשה אותה עי"ז כלי דאז הו"ל מכה בפטיש.

^ש. העושה חור בכותל כדי לשים שם יתד לתלות בו, בעשיית החור כבר חייב משום בונה, מגמ' שבת ק"ג ע"א ורש"י שם, כה"ח אות י"ב.

^ת. זה לדעת השו"ע אבל לדעת הרמ"א עצמו אפי' אינו מתכוין אסור משום פסיק רישיה כמבואר ברמ"א אח"כ בסכין שהיה תקוע מע"ש בחבית, כה"ח אות י"ג.

^א. ולדעת מר"ן השו"ע מותר אפי' היה תקוע בחוזק ולא הוציאו משם אפי' פעם אחת מבעוד יום ג"כ מותר הגם שזה פסיק רישיה כיון שעיקר איסורו מדרבנן ואינו מתכוין, אבל אם תקוע בדבר שמחובר לקרקע שיש בזה איסור תורה מודה מר"ן השו"ע דאסור להוציאו בשבת אם לא שהוציאו אותו כבר פעם אחת לפני שבת. ועיין בכה"ח אות י"ד.

^ו ולענין דינא בפסיק רישיה דניחא ליה באיסור דרבנן ואינו מתכוין דעת המ"א בס"ק ה' לאסור כדברי הרמ"א וכך היא דעת הא"ר והגר"א והגאון רע"א, ומ"מ במקום צורך אין לחוש להחמיר, ובפרט במקום שגם מקלקל, כה"ח אות י"ד, ועיין ביביע אומר ח"ד סי' ל"ד.